

ДОМИНИК ИЙСТУИК ХЕРЦОГЪТ И ДЕВИЦАТА

Част 1 от „Камарата на лордовете“

Превод от английски: Ralna, 2015

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Значи наистина смятате да го направите?

Лейди Елизабет Хамилтън погледна в огледалото към отражението на камериерката си, сякаш момичето си бе изгубило ума.

— Ана, ти ми каза, че трябва да го направя.

— Сега, *казала* е прекалено силна дума, милейди. Трябва да съм убедена, че сте решена на това със сърцето и ума си. Защото щом го направите, няма връщане назад.

Елизабет остави четката за коса на тоалетката и погледна компаньонката си с уверена усмивка, макар, за да бъде откровена, въобще не се чувстваше толкова сигурна.

— Към какво бих могла да се върна? Възможността да получа предложение за брак е толкова голяма, колкото и през последните седем сезона. Прашасвам на рафта. Но не е толкова зле. Вече ще бъда такава, каквато съм. Леля ми изглежда не се тревожи, че може да прекарам целия си живот тук в дома ѝ заедно с нея.

— Всички ние ви обичаме, мис Лиса, дори този твой баща, по свой собствен начин също ви обича. И знам, че леля ви ще се радва да останете тук толкова дълго, колкото пожелаете. Но...

Хващайки ръцете ѝ, Елизабет накара приятелката си да замълчи.

— Ана, тази нощ планирам да стана жена. Утре никой няма да види разликата, освен аз и ти. Ако имам късмет, тази нощ ще бъде толкова магическа, колкото са нощите в романите на леля, скрити в ъгъла на библиотеката. Ако ли не, поне ще знам, че съм вкусила от това какво може да изпита една жена и няма да се терзя, че не съм разбрала какво е да бъдеш омъжена.

— Ами мъжа? Ако той реши да проговори?

— Имам доверие в мадам Ева. Но, за всеки случай, съм решила да нося маска. — Лайза протегна напред златната маска, държейки я за панделката. — Така ще съм сигурна, че никой няма да знае коя съм.

Камериерката ѝ отвърна предпазливо.

— Предполагам.

— Защо се колебаеш?

— Не много дами от обществото имат вашата фигура.

Това беше истина, пищната ѝ фигура лесно можеше да я издаде. Тя не бе слаба с дълга шия като красавиците на сезона. Големите гърди и пухкави бедра бяха част от нея през голяма част от живота ѝ. Лайза обичаше сладкото и това личеше. Тя и храната бяха стари приятели. В нея винаги бе намирала щастие, когато не можеше да го открие другаде. По време на първия си сезон почти бе умряла от глад, но това не ѝ бе донесло нищо добро. Бе получила само едно предложение за брак, а мъжът бе искал единствено парите ѝ. Преди Лайза дори да успее да отхвърли предложението, леля ѝ бе заявила на всеослушание, че ще я лиши от наследството ѝ, ако се съгласи. Слава на бога. Тя винаги е била любимата ѝ роднина.

Сега водеше тих живот, правейки компания на леля си, четейки повече книги, отколкото би могла да си представи, и хапвайки от прекрасните блюда, които приготвяше кухненския персонал. Това не значеше, че не върши нищо по цял ден. Часовете на деня се изнизваха бързо, докато се грижеше за благотворителните си каузи, или излизаше навън в парка... дори да валеше, нищо не можеше да ѝ попречи да отиде там. Освен това придружаваше леля си където и да отидеше. Но Лайза искаше, не, нуждаеше се да разбере какво е да бъде истинска жена, дори да е само за една нощ. Пък и... помисли си тя, отправяйки палава усмивка към отражението си в огледалото... може би един ден щеше да си намери таен любовник, който да я обича повече от всичко на света.

— Отново мечтаете. Мога да го видя в погледа ви — скара ѝ се Ана.

— Съжалявам.

— Не е нужно да ми се извинявате. Леля ви тръгна за бала преди петнадесет минути. Ако смятате да се измъкнете от къщата, предлагам ви да го направите сега. Останалият персонал всеки момент ще седне да вечеря.

— Мадам Ева изпрати ли каретата?

— Чака ви зад къщата. Имам адреса, ако се наложи да ви намеря. Кочияшът ще изчака един час след като влезете, в случай че промените решението си, ако ли не, ще се върне, за да ви прибере у дома преди изгрев-слънце. Но той ме увери, че персоналът на мястото, където

отивате, ще може да го открие в мига, в който решите, че сте готова да се приберете у дома.

— Много добре. И, Ана... благодаря ти.

— Не ми благодарете още. Утре може да ме проклинате, задето съм ви позволила да направите това. — Тя вдигна дългата мантия на Лайза.

— Ще се тревожим за утрешния ден, когато настъпи.

Ана кимна и надзърна навън в коридора. Махвайки на Лайза да я последва, двете безшумно преминаха през голямата къща. Както се очакваше, всички прислужници бяха в столовата на долния етаж и по коридорите беше безлюдно. Имаха на разположение часове, преди господарката на дома да се прибере.

Лайза излезе през вратата на задната част на къщата и прегърна Ана, преди да скочи в чакащата я карета. Озовала се вътре, тя нагласи маската си и се запита в какво се бе забъркала.

Мадам Еванджелин беше мит, за който се говореше шепнешком, но всъщност никой не знаеше коя е тя, а във висшите кръгове на обществото никой не говореше за нея. Лайза бе разбрала за тази жена преди три години от разговора на две дами в стаята за почивка на едно градинско соаре. Ана, нейната вечна компаньонка, беше направила дискретно проучване за мадам Ева по молба на Лайза. Това, което бе започнало само като храна за разпаленото любопитство на дамата и камериерката ѝ, се бе превърнало в желание да ползва сватовническите услуги на мадам. Сега, на двадесет и петия ѝ рожден ден, увита в плаща си, Лайза бе решена да разбере какво и колко може да ѝ бъде предложено. Мадам ѝ гарантираше една нощ с мъж по неин вкус, който ще изпълни всичките ѝ желания в пълна дискретност.

Услугата може да не беше евтина, но Лайза бе спестявала месечната си издръжка и нямаше по-добро място, където да я изхарчи. Затова, когато ѝ бе изпратено писмо, запечатано с червен восък, на който бе изписана буквата Е, вече нямаше връщане назад.

Докато каретата преминаваше през лондонските улици, тя затвори очи и остави клатушкането да я успокои. Ако всичко минеше по план, то ѝ предстоеше една безсънна нощ.

ВТОРА ГЛАВА

Негова Светлост Улф Тейн, херцог на Фоксхейвън и притежател на редица по-малки титли, за които въобще не го бе грижа, вдигна поглед от книгата си към часовника над камината. Тя щеше да пристигне след по-малко от десет минути. Идвайки час по-рано, той се увери, че всичко е подготвено за рандевуто им. Един цял живот, прекаран в лъжи, го бе научил никога да не приема нищо за даденост. И след като мадам Еванджелин изглежда ценеше анонимността си, той знаеше, че ще цени и неговата. Мястото, на което бе уредила да се проведе срещата, беше долнопробен бордей, но за щастие без присъствието на проститутки. Приютена в покрайнините на Лондон, къщата предлагаше известно усамотение. Който и да бе собственикът на дома, със сигурност печелеше добри пари от този вид срещи. Улф не се доверяваше на никой, който не може да го гледа в очите, докато говори с него, и не се доверяваше на почти всички, които все пак го гледаха в очите. Имаше нужда да се убеди, че не се намира в капан, целящ да го окове за цял живот. Сякаш усетил загрижеността му, един от лакеите му бе показал няколко скрити прохода, през които можеше да се измъкне от стаята.

— Никой от слугите няма да види някой от двамата ви. Тези, които виждате сега, ще бъдат заменени, когато пристигне дамата за срещата ви, а след това само иконома ще има контакт с вас по време на престоя ви тук — информира го младият мъж.

В края на краищата нямаше значение какво ще се случи тази нощ. Улф нямаше съмнение, че на сутринта това ще е само бегъл спомен. И със сигурност, след като сезона свършеше и всички се отправеха към летните си резиденции, едва ли щеше да се сети отново за случилото се тази нощ. Но той бе затънал в такава скука и рутина, че всяко малко вълнение звучеше като много добър план. Когато бе победил лорд Райли на покер, надутият пуяк дори не се бе поколебал, преди да предложи да му се издължи със срещата, организирана от мадам Ева. Улф трябваше да реши дали да приеме разписката за

срещата, или да чака до следващия месец, когато мъжът щеше получи издръжката си. Улф избра първото не защото имаше чак толкова отчаяна нужда от среща, а заради удоволствието да види разочарованието на Райли. Но когато сезонът и скуката му дойдоха повече, отколкото можеше да понесе, той бе убедил неуловимата мадам Ева да смени Райли и да изпрати него на рандевуто.

Бе изненадан да научи, че макар да има разписка, срещата не можела да бъде предадена от един мъж на друг. Ако искаше да ползва услугата, трябваше да си плати. Тя бе изпратила свой подчинен, за да го информира, че може да му уреди перфектната среща. Е, щеше да види дали е перфектна.

Каква ли самотна вдовица, отегчена съпруга или отритната от обществото жена щеше да влезе през тази врата. Равнодушно си помисли, че ще бъде нощ една на милион, която нямаше да започне блудкаво и безлично. А това само по себе си беше достатъчно да разпали интереса му.

Звукът от нечие пристигане долу отвлече вниманието му от мислите, които го занимаваха. Оставяйки книгата на малката масичка до себе си, той се изправи и се заслуша, докато се отдалечаваше в затъмнения ъгъл на стаята. Това щеше да му даде преимущество, когато жената влезеше, позволявайки му да я огледа и прецени, преди да издаде присъствието си. Ако можеше да вярва на лакея, само един човек щеше да говори с нея. Щяха да я доведат точно пред вратата и да я попитат желае ли нещо, преди да я оставят сама.

Старата врата се отвори със скърцане и меката светлина от свещите в коридора му показаха тъмна фигура на жена. Тя пристъпи в стаята и огледа преценяващо помещението, и очевидно убедена, че стаята отговаря на каквито и изисквания да имаше, тя затвори вратата след себе си. И все пак той изчака тя да се обърне с гръб към него и да свали мантията си. Едва тогава пристъпи от сенките.

— Жена, идваща не просто навреме, а дори подранила, е нещо наистина рядко срещано.

Стресната тя се завъртя към него и го погледна с лице, скрито зад дантелена маска. Погледът ѝ срещна неговия, очите ѝ се разшириха, и както ѝ бе навик, тя сведе глава, правейки лек реверанс.

— Ваша Светлост.

Напрегнато, той направи още една крачка към мистериозната дама.

— Познавате ли ме?

— Разбира се. Малцина в обществото не ви познават.

Да вярва, че жената, с която ще се срещне, няма да го познае, явно е било глупава мечта. Всеки, който можеше да си позволи да заплати за това тук, нямаше как да не е заможна личност от висшето общество.

— Защо носите маска, милейди?

— След тази нощ, когато пътищата ни се пресекат, ще е най-добре да не знаете идентичността ми.

— Но вие вече знаете кой съм аз.

Тя бе част от неговите кръгове. Доброто възпитание личеше при всяко нейно действие, като се започне от речта и добре култивирания акцент, и се стигне до начина, по който се движеше.

— Положението ни, както знаете, е напълно различно. Честно или не, жените винаги са съдени различно от мъжете.

— Значи, предполагате, че пътищата ни ще се пресекат отново?

— Сигурна съм, че ще се пресекат.

Той отново погледна лицето ѝ, опитвайки се да види чертите ѝ изпод маската, да забележи нещо... каквото и да е... за да разбере коя е.

— Познаваме ли се?

— Движим се в едни и същи кръгове на обществото. Но не мога да заявя, че сме се запознавали лично.

— Заинтригувахте ме. Значи се движим в едни и същи кръгове. Била ли сте в лондонската ми къща?

Тя кимна, но това с нищо не стесняваше списъка. Майка му, която обожаваше баловете, канеше почти всички.

— Била ли сте в провинциалното имение на роднините ми за летните соарета?

— Не съм имала това удоволствие, Ваша Светлост.

— Значи не сте част от близките познати на семейството ми?

— Със сигурност не съм. Дори вярвам, че ако някой спомене името ми, нито вие, нито семейството ви ще можете да го свържете с конкретно лице.

— Тогава свалете маската, милейди, след като сте само едно безименно лице в тълпата. Обещавам ви, че ако ви засека на някой бал, няма да направя нищо, с което да предизвикам скандал.

— Не мога. — Тонът ѝ бе безкомпромисен. — Ако настоявате да видите лицето ми, ще трябва да си тръгна.

По някаква причина идеята, че тя може да си тръгне, го обезпокои. Може би това беше така, защото за пръв път от много време можеше да проведе разговор с жена, която нямаше желание да се домогне до богатството му.

— Не, просто съм любопитен, това е всичко. Щом желаете да останете анонимна, кой съм аз, че да се оплаквам? Сигурен съм обаче, че до края на дните си ще гледам жените, чудейки се дали не сте вие. — Минавайки зад нея, той позволи на погледа си да проследи изящната извивка на врата ѝ, а пресъхналите му устни закопняха да я целунат. Той бе платил солидна сума, за да бъде тук, и макар тя да не бе куртизанка, за да се държи с нея както пожелае, все пак бе платил доста.

— Може ли да ви задам един въпрос?

— Аз съм на вашите услуги, милейди.

— Защо сте отишли при мадам Ева, за да ви уреди рандеву? Вие имате репутация на развратник, а само името ви е достатъчно да предизвика лудо вълнение в обществото. Може да притежавате почти всяка жена, затова защо да плащате, за да срещнете такава?

— Бих ли могъл да имам вас? Щяхте ли да стоплите леглото ми, ако ви бях доближил по време на бал? — Той знаеше отговора и това го тревожеше. Тя нямаше да стопли леглото му. Истината бе, че вероятно би го зашлевила през лицето. Това бе истинска дама, и макар мотивите ѝ да не бяха ясни, тя се бе обърнала към мадам Ева за помощ. — Всъщност — продължи той, — спечелих срещата на игра на покер. Свързах се с мадам Еванджелин, която ме информира, че срещите не могат да бъдат предавани на трети лица. Но аз вече бях заинтригуван. Истината е, че съм отегчен, и дори мисълта за клуба Хелфайър не може да ме развълнува.

Нямаше идея защо изпитва нужда да ѝ каже всичко това. Може би искаше да я прогони. Един джентълмен никога не повдигаше разговор за хедонистични клубове, които служат на мъжете от висшето общество за задоволяване на най-низките им фантазии. Маскираната

жена опъваше нервите му до крайност. Странна, нова емоция, която не бе очаквал и която не можеше да игнорира. Дамите в неговите кръгове бяха там, за да му служат. Започвайки още от най-ранно детство в дома му, слугите бързаха, за да изпълняват нарежданията му, а жените обслужваха най-основните му нужди.

Той се намръщи.

— Ами вие? Защо потърсихте услугите на мадам Ева?

Безименната му дама прехапа долната си устна.

— Не исках цял живот да бъда девица.

Е, това отговаряше на почти всички въпроси в списъка му.

— Ами тогава се омъжете.

— Вие явно сте заблуден, щом смятате, че жените имат някаква дума по въпроса. Ако някой не ни попита, имаме прекалено малко власт да сторим каквото и да е. Ужасно е, но е самата истина. — Тя остави чантичката си на стола и започна да сваля черните си ръкавици. — Аз съм поставена на рафта, и то не на края му, а избутана назад в дъното, и съм виждала повече дами, отколкото бих могла да преброя, които влизат и излизат от брачния пазар, а аз все така продължавам да стоя на едно и също място в дъното на рафта.

Да, жени като нея стояха в края на дансинга, отчаяно копнеещи някой джентълмен да ги покани на танц или да ги удостои с внимание, въвличайки ги в разговор. Жалки жени, които заради природата им да не привличат чуждото внимание остават сами без нищо.

— Стара мома.

— Казвате го сякаш е проклятие. Има много по-лоши неща от това да си стара мома.

— Разбира се. Може да сте стара мома с интелектуални възможности.

Тя се завъртя рязко, събирайки вещите си, а гневът ѝ бе повече от очевиден.

— Не съм дошла тук, за да ме обиждат.

Той нямаше да позволи тази сприхава жена, тази интелектуалка, или каквато и да бе тя, да напусне тази стая преди зазоряване. Сменяйки тактиката, той я дръпна към себе си и прилепи устни към тила ѝ.

Доближавайки устни до ухото ѝ, прошепна.

— Не, тук си, за да бъдеш покварена, дефлорирана и чукана, докато започнеш да крещиш от удоволствие. Вярвам, че си тук с намерението да разбереш дали е истина това, което е написано в малките неприлични книжки, които се крият във всяка библиотека.

Тя потръпна. Трябваше да бъде внимателен. През следващите няколко минути смяташе да я провокира. Любопитството ѝ и сексуалния му опит щяха да ѝ попречат да избяга. Прокарвайки пръст по челюстта ѝ, той каза.

— Кажи ми какво чувстваш.

— Нервна съм.

— Но не и уплашена.

Тя поклати глава.

— Трепериш. — Прокара кокалчетата на пръстите си по рамото нагоре към шията ѝ. Обви ръка около талията ѝ и я притисна към гърдите си, като внимаваше да не ѝ позволи да усети твърдата му ерекция. Той разтвори ръката си, притискайки я към корема ѝ.

— Какво чувстваш тук?

Тя се изви в ръцете му, дишането ѝ бе бързо и накъсано.

— Не знам как да го опиша. Стомахът ми прави кръгове. Не е както когато съм болна, но... не знам.

Усмивайки се, той праметна косата ѝ през рамото ѝ и целуна мекото местенце точно под ухото ѝ. Тя се задъха, преди да се отпусне назад към него, без съмнение осъзнавайки, че тялото ѝ вече копнее за повече.

— Ето каква е играта. Ти ще отговаряш на въпросите ми възможно най-честно, а аз всеки път ще те възнаграждавам с нови усещания.

Той не можеше да си спомни кога за последно ухажването на една дама е било толкова интригуващо. Все пак тя бе тук, за да му се отдаде. Можеше да я има, след това да я зарече и повече никога да не погледне назад. Като дама от висшето общество, която е платила, за да получи урок, тя бе успяла да отвлече интереса му от земите, наемателите му и законите. Единствената ѝ цел бе на сутринта да си тръгне оттук без девствеността си. Той можеше да се погрижи за това, но нещо дълбоко в него не му позволяваше да го направи грубо и безсърдечно. Тя притежаваше нещо специално, което го бе привлякло.

— Толкова е странно. Горещо и същевременно студено.

Издърпвайки горната част на роклята ѝ, той целуна рамото ѝ.

— Къде?

— Между бедрата ми — прошепна тя.

Улф прикри изненадата си с мълчание. Жена, която казва истината, без да се преструва? До момента мадам Ева бе улучила в десетката с нея. И ако маскираната дама можеше да си позволи цената на мадам, то значи, че момичето не идваше от някое бедно семейство. Той възнагради честността, като прокара ръце нагоре и надолу по гърдите ѝ и плъзна устни по голата ѝ кожа.

Опитвайки се да си поеме дъх, тя повдигна гърди и те едва не преляха от деколтето ѝ, изпълвайки с тежестта си дланите му.

— Погледни ме — заповяда той. Без забавяне или колебание, тя обърна лице към него със затворени очи. Той притисна устни към нейните и се възползва от изненаданото ѝ възклицание, за да потопи език в устата ѝ. Тя сграбчи сакото му, а коленете ѝ се огънаха.

Устните ѝ бяха разтворени, а погледът в светлосивите ѝ очи бе напълно трезв.

— Е, в книгите описано ли е нещо подобно? — попита той, смеейки се.

— Дори не са близо, милорд.

— Моля те, наричай ме Улф. — Искаше да я чуе да крещи името му, докато страстта я облива и искаше да я накара да запомни, че мъжът, а не херцогът, е запалил тази страст в нея. Обви ръка около кръста ѝ и я плътно, така че да усети възбуденото му тяло. Ерекцията му се притискаше към копчетата на бричовите му.

— Чувстваш ли какво ми причиняваш? Разбираш ли?

Тя поклати глава.

— Нямам никаква представа.

Хващайки ръката ѝ, той я придвижи надолу по гърдите си към колана на панталона. Сякаш осъзнала какви са намеренията му, тя отдръпна ръката си. Бузите ѝ се покриха с руменина, но преди да успее да откъсне поглед от неговия, той хвана нежно брадичката ѝ с пръсти. Не би пропуснал реакцията ѝ за целия чай в Англия. Срамежливият ѝ взор срещна отново неговия. При обикновени обстоятелства би определил погледът ѝ като лъжлив, но макар да я бе срещнал преди минути, не усещаше флиртуваща нотка в действията ѝ. С ерекция,

толкова твърда, че граничеше с болка, той потърка ръката ѝ в неоспоримата издутина.

Очите ѝ се разшириха шокирано, тя го обгърна с ръка и подскочи, когато мъжествеността му потръпна в отговор. Но само след секунди тя стана смела, и кикотейки се, започна да го изучава. Устните ѝ се разтвориха и върхът на езика ѝ се показва между тях. В ума му се появиха образи как розовото ѝ езиче го облизва и за пръв път, откакто бе станал зрял мъж, имаше опасност да се озове на колене пред една жена. Само след няколко минути в компанията ѝ усещаше, че животът му се е променил, и се съмняваше, че една нощ ще е достатъчна да задоволи нуждата, която бе започнал да изпитва към нея.

Трябваше да спечели това раздаване, преди да е загубил контрол над играта.

— Готова ли си за мен?

Поемайки си накъсано дъх, тя пооправи роклята си.

— Може преди това да пийнем малко чай.

— Чай? Според мен вино ще е по-подходящо. — Огледа стаята, търсейки звънеца на прислугата, и след като не го намери, отвори вратата, за да повика лакея. В празния коридор върху масичката стоеше отворена бутилка със скъпо отлежало вино и две чаши с високи столчета. Благодарен за внимателния персонал в къщата, той взе чашите и ги напълни, подавайки ѝ едната.

Тя изпи виното наведнъж и протегна чаша към него, за да я напълни отново.

Той я погледна, повдигайки вежда.

— Искаш да си спомняш тази нощ, нали?

Тя се изчерви и отмести поглед, забелязвайки книгата, която бе оставил наблизко. „Пътешествие през Индия“. Повдигайки я, тя избъбри.

— Очарователно четиво. Винаги съм се чудила дали описанията на Индия са реални, или измислени.

Опитваше да насочи разговора към по-безопасна тема и той реши да ѝ го позволи. Няколко минути, за да се отърве от тревогите си, щяха да бъдат от полза и за двамата им. Тя нямаше да си тръгне скоро от тук и имаха часове, в които да се наслаждават един на друг.

— Подозирам, че кракът на автора дори не е стъпвал извън Англия.

— Наистина ли? — Сякаш никога не я бе спохождала мисълта, че някой може да напише книга за нещо, което не знае. Прелисти няколко страници с интерес. Деликатните ѝ пръсти докосваха нежно хартията, точно както бяха докосвали и ерекцията му само преди миг. — Значи мислите, че летящите килимчета...

— ... са част от развинтеното въображение на автора.

— Трябва да призная, че и аз подозирах подобно нещо. — Тя се изкикоти и остави книгата на масата.

Извървявайки разстоянието, което ги разделяше, той я дръпна в прегръдките си. Не искаше тя да използва своя любознателен ум, за да поддържа разговора им, искаше тя да чувства. Пленявайки устните ѝ, усети вкуса на червеното вино, преди да задълбочи целувката. Макар да бе по-спокойна от първия път, тя отново се поколеба, преди да му отвърне. С изключение на устните и езика му, той остана напълно неподвижен, позволявайки ѝ да го изучава. Усети, че става все по-смела и започна да се надява, че скоро грациозните ѝ пръсти ще милват тялото му. Колкото повече стоеше с нея, толкова повече се възхищаваше на очевидната ѝ вътрешна сила и копнееше да я опознае по-добре.

Очите ѝ се отвориха широко, но мъжът не искаше умът ѝ да се прояснява от омаята, която предизвикваше той. Не искаше да се случи нито сега, нито никога. Подобна мисъл би трябвало да го накара да излезе тичешком от стаята, да използва един от тайните изходи, които му бе показал лакея, и да се върне обратно при своя безопасен, макар и отегчителен живот. Но въпреки това, тялото му нямаше никакво желание да се отдалечи от нея. И подозираше, че преди настъпването на сутринта душата му щеше да е на същото мнение. Целуна я отново, преплитайки езика си с нейния, отпивайки от всичко, което бе готова да му даде.

Гласът му бе дрезгав, когато каза.

— Каж ми името си.

— Лайза. — Хващайки го за врата, тя го накара да се наведе към нея за още една, по-дълбока целувка.

Улф ликуваше вътрешно заради това, че му е казала името си, защото бе сигурен, че не го е излъгала, но освен това бе сигурен, че не под това име я познаваха в обществото. Може би това бе галено име, което използваша членовете на семейството ѝ.

— Лайза — прошепна, за да усети вкуса му на устните си.

Ръцете ѝ пуснаха реверите му и се спуснаха надолу, провирайки се под сакото му, галейки копнинената му риза. Тя въздъхна.

— Гърдите ти са толкова по-твърди от моите.

— Ще откриеш, че голяма част от тялото ми е твърда. — Той сви рамене и смъкна сакото си, оставяйки го да падне на пода, а само след миг брокатената му жилетка го последва. Най-скъпият плат, който можеше да се купи с пари, лежеше както бе паднал на купчинка на пода. Улф се радваше, че камериерът му не е наоколо.

Тя направи крачка назад.

— Искам да те видя.

Той не успя да сдържи усмивката си. Лайза искаше да се наслади на всяка част от вечерта, а не просто да лежи и да остави всичко да се случи без нейно участие. С всяка fibra на съществуването си щеше да ѝ даде точно това, за което копнее. След като свали копчетата на ръкавелите си и ги остави настрана, той измъкна ризата от панталоните си, повдигна скъпата материя нагоре и я изхлузи през глава, оставяйки пред нея гол до кръста. Надяваше се тя да го намери за привлекателен. Никога преди не го бе грижа дали някоя жена го смята за привлекателен, или не. Повечето търсеха любовник или се стремяха към власт и пари, които изглежда бяха по-силен афродизиак, отколкото бе тялото му. Но сега бе наистина важно дали Лайза ще хареса как изглежда.

Сякаш след цяла вечност тя посегна към него и тогава спря, а пръстите ѝ бяха само на милиметри от кожата му. Копнееше за допира ѝ. Тя премина последната дистанция между тях и той изсъска, когато усети докосването ѝ по гърдите си, а чувството изпрати възбуждаща тръпка към члена му. Тя очевидно хареса отклика му и започна да ги изследва, но когато дланите ѝ се преместиха надолу, той помисли, че в следващия миг може да свърши. Ръката му се пресегна и спря нейната.

Поемайки си дълбоко дъх, той обхвана с длани лицето ѝ.

— Мой ред е, хитрушо.

ТРЕТА ГЛАВА

— Твой ред?

Лайза никога не си бе и помисляла, че може да е толкова смела. Но в мига, в който усети топлата му кожа под пръстите си, всичко останало бе без значение. Твърдите мускули подскачаха под докосването ѝ, а нежните косъмчета по гърдите му я очароваха, не бяха толкова меки, колкото очакваше, а по-твърди и еластични. Стегнатите мускули по твърдия му корем привлякоха вниманието ѝ и там той спря изучаващия ѝ поглед.

— Сега не се плаши. — Гласът му, о този глас, пробуждаше странни, прекрасни усещания в тялото ѝ.

— Не съм изплашена.

— Добре, защото искам да видя какво се крие под всички тези слоеве дрехи. — Топли устни докоснаха трапчинката под челюстта ѝ, разсейвайки я, докато той смъкваше роклята от раменете ѝ, пускайки я да падне на пода, и тя дори не усети, докато той не развърза връзките на долната ѝ риза.

— Виждала ли си някога руска матрьошка?

Странният му въпрос я накара да отвори очи. Защо искаше да говорят за тази детска играчка?

— Имам няколко.

— Значи ще ме разбереш, че да те съблека, за мен е сякаш играя с една от тези кукли. Разтварям дрехата ти, за да открия, че под нея има друга. Свалих роклята ти, само за да открия, че отдолу под нея носиш още една. И се чудя колкото слоя още ще трябва да премахна, за да се добера до куклата, която търся.

— Два.

Той се усмихна и стомахът ѝ се преобърна.

— Само два?

— Ами три, ако броим и корсета.

— О, определено трябва да броим корсета за пласт. — Завъртя я, а по гръбнака ѝ плъзнаха тръпки. — Какво чувстваш дълбоко в себе си

в момента?

— Безпокойство.

— Така би трябвало — прошепна той в ухото ѝ.

— Замаяност.

Корсетът падна на пода и ръцете му обхванаха бедрата ѝ.

— Ами сега?

Какво чувстваше ли? Тя сви рамене, обмисляйки го. Горещината между бедрата ѝ бързо прогони тревогата. Би трябвало да напусне, преди плътските страсти да я погълнат, но тялото ѝ желаше, не, нуждаеше се от повече.

— В момента желая нещо, но не съм напълно сигурна какво е то. Той се изкикоти.

— Както изглежда, аз обаче знам точно какво е това.

Секунда по-късно смъкна фустата около глезените ѝ. Улф хвана връзките на долните ѝ гащи, канейки се да ги развърже, когато тя сложи ръка върху неговите, спирайки го да я съблече напълно.

— Чакай. Не съм готова — задави се тя. — Не съм сигурна, че мога да го направя.

— Защо мислиш, че не можеш?

Страхът се надигна в нея, когато си спомни всичките обиди, които бе чувала по адрес на теглото си. Злобни думи от злобни момичета. Тежки обиди от незаинтересования ѝ баща и роднини. Ако Улф ѝ обърнеше гръб, макар сега да бе маскирана, тя се съмняваше, че ще посмее отново да си покаже лицето навън. Това щеше да е фаталният удар за нараненото ѝ самочувствие.

— Ами ако щом остана гола, не пожелаеш това, което виждаш?

Той отпусна длани на раменете ѝ.

— Довери ми се, Лайза.

— Вярвам ти. — Тя погледна през рамо, лицето ѝ се покри с руменина. — Наистина го мисля, искам да ти вярвам.

— Няма да мога да ти помогна с проблема с девствеността ти, ако останеш облечена така.

Хващайки се за сламка, тя попита.

— Може ли да загасим свещите?

— Ако наистина искаш това. Но бих предпочел да те видя на светло. Ако ми го позволиш, само тази нощ, бих искал да изпълня сетивата си с теб. — Обръщайки я отново към себе си, той я зацелува,

докато се успокои. С треперещи колене тя нямаше никакъв друг избор, освен да обвие ръце около тила му.

Лайза подозираше, че Улф много добре знае какво прави, успокоявайки я, за да има свободата да развърже долните ѝ гащи, без тя да протестира прекалено много. Платът се плъзна по бедрата ѝ, присъединявайки се до фустата около глезените ѝ. Студен въздух докосна задната част на бедрата ѝ и тя осъзна, че с изключение на камизолата, чорапите и обувките си, стои напълно гола пред него.

— Вдигни ръцете си. — Гласът му бе дълбок и мек, преминавайки през нея като топъл летен бриз.

„Мога да го направя.“ Тя бе там с точно определена цел и знаеше, че за постигането на тази цел ще трябва да се съблече. Да го знае и да го направи бяха две напълно различни неща. Колебаейки се, тя вдигна ръце над главата си. Налагаше се да спре да се държи като глупачка и да го направи. Вече по-решителна, изпъна ръце високо към тавана. Затваряйки очи, тя зачака меката, копринена камизола да бъде вдигната над главата ѝ. Едва след това свали ръце, поставяйки ги на заоблените си бедра. Отне ѝ целия контрол да не покрие с ръце голото си тяло.

— Великолепна си. — Гласът му бе само шепот, карайки я да погледне към него. — Сега, когато те видях, искам да те вкуся.

Той я отведе до леглото, и когато задната част на бедрата ѝ опряха в него, я хвана за кръста и я повдигна, поставяйки я да седне на края на високия матрак. Разтваряйки бедрата ѝ, той каза.

— Това легло е с идеалната височина.

— Идеална ли? — промърмори тя, гледайки го застанал между краката ѝ.

— Да, идеална. Идеална да проникна в теб. Ако беше по-опитна, можех да ти покажа точно колко би могла да разтвориш бедрата си, след като си на идеалната височина. — Той прокара длани нагоре-надолу по вътрешната страна на бедрата ѝ, преди най-последно да спре на розовите връзки на чорапите ѝ. Развърза ги бавно, смъквайки ги надолу един по един. — Бих дал всичко да имам на разположение хиляда ноци, за да ти покажа всичко, което бих могъл да сторя с апетитното ти тяло.

Потискайки почти болезнената нужда да му каже, че и тя желае това, Лизи отметна глава назад и се съсредоточи над усещанията,

които я заляха, когато той се наведе над нея, докосвайки с устни шията ѝ. Концентрира се върху това да не мисли, че в края на нощта за тях нямаше да има общо бъдеще. Единственото, на което можеше да се надява, бе да стане нечия любовница. Но тя би предпочела да е сама и стара мома, отколкото да прекара остатъка от дните си, като я ценят единствено заради уменията ѝ в леглото. Без съмнение той можеше да я научи на всичко, което би могла да знае, но за какво би ѝ послужил подобен урок?

— Спри да мислиш — нареди той, целувайки шията и рамото ѝ.
— Всеки път, щом се замислиш, потръпваш.

— Съжалявам.

Той вдигна глава, а погледът му задържа нейния.

— Просто не мисли.

— Аз винаги мисля — оправда се тя.

— Боях се, че ще го кажеш.

— Моля?

Той ѝ се усмихна кисело.

— Ще се наложи да заля с похот всичките ти сетива, за да те накарам да мислиш само за мен и как ще правя любов с теб през цялата нощ.

— Цялата нощ?

— О, да.

Тя преглътна.

— Въобще възможно ли е?

— По толкова много различни начини. — Подчертавайки всяка своя дума с целувка, той се плъзна надолу, докато лицето му не се изравни с едното твърдо зърно на гърдата ѝ. Когато го пое в устата си, всички мисли за разговор, дори знанието как да говори, се изпариха от ума ѝ. Тръпките, пронизващи гръбнака ѝ, нямаха нищо общо с хладния въздух в стаята. Нищо чудно, че толкова много жени говореха, че с радост биха приели Негова Светлост, Улф Тейн, в леглата си. Подозираше, че тези, които въздишат по него, са много повече от тези, които в действителност са били с него. Иначе той сигурно нямаше да има време дори да спи. Но, от друга страна, кой имаше нужда от сън, когато може да прави нещо толкова изумително?

— Обожавам малките звуци, които издаваш — каза той до гърдите ѝ.

Станала по-смела, тя прокара пръсти през косата му и призна.

— Обожавам начина, по който ме караш да ги издавам.

— Само почакай. — Без да откъсва поглед от очите ѝ, той се спусна надолу по тялото ѝ, разтваряйки широко бедрата. Коленичейки пред леглото, той ѝ се усмихна дяволито, преди да сложи краката ѝ на раменете си. — Чуй ме внимателно, Лайза. Спри. Да. Мислиш.

Той заповядваше по начина, по който бе роден да командва, и тя знаеше, че каквото и да ѝ наредеше, тя щеше да го изпълни. И все пак, когато устните му докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ, тя се поколеба, и то не защото се опитваше да не мисли, а защото никога не си бе представяла, че някой мъж може да я целуне там. Той се потърка в нея, захапа я лекичко, но с достатъчен натиск, че да ѝ нареди без думи да не мисли.

Докато тя се стараяше да изпълни заповедите му, езикът му я докосна на едно местенце по начин, по който само бе чела, и никога не бе вярвала, че може наистина да ѝ се случи. Улф облиза най-интимното местенце в тялото ѝ. Едно близване по чувствителната плът, която тя избягваше дори да докосва, освен ако не е напълно наложително, взриви десетки малки експлозии през тялото ѝ. Пръстите ѝ се стегнаха в косата му и тя се изви към него. Ако фактът, че се наслаждаваше на това, я правеше покварена, то значи тя искаше да е покварена.

Той прокарваше език по чувствителната ѝ плът, правейки кръгообразни движения, и когато Лизи реши, че няма да може да издържи повече, той я засмука. Треперейки от непоносимата нужда и желание, тя дори не можеше да си представи, че би могло да стане похубаво от сега. Ръцете му обхванаха бедрата ѝ и я дръпнаха по-близо. Без предупреждение всеки мускул в тялото ѝ се напрегна и през тялото ѝ премина опустошителна вълна от удоволствие. Светът ѝ експлодира и тя изкрещя, страх премесен с умопомрачително желание, но Улф не я пусна нито за миг, докато и последната тръпка не премина през тялото ѝ.

Изправяйки се, той я прегърна, давайки ѝ време да се възстанови. Тя отвори бавно очи, сигурна, че светът ще изглежда различен. Може би наоколо всичко щеше да гори. Тъй като бе възпитана да вярва, че подобно удоволствие ще я изпрати направо в дълбините на ада. Но стаята изглеждаше непроменена. Гладът все още гореше в погледа на Улф. Изглежда единствено тя бе променена.

— Добре ли си? — Загрижеността в гласа му срути и последната защитна стена около сърцето ѝ. Тя бе толкова решена да държи емоциите си под железен контрол, но сега просто не разбираше как е вярвала, че ще успее да го направи. През последните пет минути бе преживяла повече, отколкото през целия си досегашен живот.

Кимайки, тя прехапа долната си устна.

— Това беше ли...

— Оргазъм? Да, и той най-красивият, който някога съм виждал или вкусвал. И сега, след като знаеш какво удоволствие може да изпитва една жена, нямам търпение да те направя жена във всеки смисъл на думата. — Той повдигна едната си вежда — Кажи ми, някога виждала ли си гол мъж?

Тя преглътна.

— Само картини в музея, и то само когато можех да се промъкна тайно.

— Е, и това е нещо. — Той подръпна колана на панталоните си. — Искаш ли да ме съблечеш, или само да гледаш?

— Не съм сигурна, че все още бих могла да помръдна.

Навеждайки се, той плени устните ѝ.

— Отразяваш се изключително добре на егото ми. — Тялото му ѝ напомняше за статуята на Давид, която бе виждала. Искаше да го докосне, да усети топлината му.

Заставайки отново пред разтворените ѝ бедра, той постави ръцете ѝ на голите си гърди. Замаяна, тя плъзна длани по твърдите му мускули. Толкова замаяна, че дори не разбра кога Улф свали панталоните си и след миг постави любопитните ѝ пръсти върху възбудената си мъжественост, притискайки се към нея.

Лизи се поколеба и понечи да се отдръпне, но той не ѝ позволи, а я задържа до себе си, пречейки на ръката ѝ да го освободи. Когато нервността ѝ намаля, любопитството ѝ отново започна да се проявява. Тя обви ръка около него, а Улф изсъска. Изплашена и разтревожена, че може да го е наранила, отново опита да се отдръпне, но той поклати глава, след което ѝ показа как да го гали, така че да му е приятно, и я остави да го прави доброволно и без страх.

Той простена.

— Това е.

Гледайки забележителната му големина, тя попита.

— Как това ще успее да пасне вътре в мен?

— Ще пасне, но ще действаме бавно. Тялото ти е създадено, за да ме поеме. — Притисна я назад, нежно полагайки я отново по гръб. — Вярваш ли ми?

— Да.

— Тогава, моля те, ще свалиш ли маската си, за да те видя цялата?

За един кратък миг се поколеба. Искаше да я свали. Затваряйки очи, се опита да си напомни причините, поради които не бива да го прави. На сутринта нямаше да бъде нищо повече от поредната жена, била в леглото на Негова Светлост. Колкото и да ѝ се искаше да вярва в обратното, единствената възможност да продължи да бъде с него след тази нощ, щеше да бъде да стане негова любовница, и то само, ако той я помоли за това. Не. По-добре щеше да е, ако някога се озоват в една стая, той да не знае, че са споделили тази нощ. Поклащайки глава, тя опита да се изправи.

— Не мърдай. — Пръстите му погалиха нежно меката коприна на маската ѝ. — Макар че много бих искал да видя лицето на жената, с която правя любов, ще уважа желанието ѝ.

— Съжалявам, аз просто...

— Тихо. Тази нощ не искам да има никакви съжаления. — Устните му плениха отново нейните, заглушавайки всеки протест, който би могла да има.

Разочарованието заля Улф като приливна вълна, което, подобно на нервността му по-рано, беше позната емоция за него. Той не можеше да си спомни последния път, в който да е бил истински разочарован от нещо. Естествено, имаше неща, които искаше да бъдат по-добри или по-различни, но истинските разочарования му бяха напълно чужди. Отказвайки да му покаже лицето си, той разбра, че тя не иска да имат бъдеще заедно, с изключение на тази една нощ, която щяха да споделят. А той знаеше, че вече иска много по-дълго да бъде с Лайза, а не само няколко кратки часа.

Когато я бе поставил да седне на края на леглото, за него нямаше да има по-лесно нещо от това да свали панталоните си и да я обладае. Да се потопи дълбоко в нея щеше да бъде невероятно, но девственото ѝ

тяло нямаше да може да го поеме, и за него щеше да бъде много по-приятно, отколкото за малкия ангел. А той искаше тя да се наслади на всяка секунда от това, което бе запланувал.

А след това, след като тази нощ приключеше, той искаше тя да го желае всеки път, щом го види в другия край на балната зала. Да го желае толкова силно, че без свян да прекоси дансинга, за да му го каже. Удивен от това, колко дълбоко започва да му влиза под кожата, Улф поклати рязко глава.

— Какво не е наред? — Объркване изпълваше погледа ѝ... очи, които можеше да съзерцава с часове.

Той се усмихна.

— Нищо, милейди. — Когато решише да стори нещо, за него нямаше граници, и щом искаше тя да го желае толкова, че да пресече пълната бална зала, само за да се добере до него и да го отвлече за среднощна любовна среща, то той трябваше да направи всичко по силите си, за да я омагьоса. Щеше да я накара да забрави всичко, което са я учили за обществото, за правилата и за приличното държание.

Навеждайки се над нея, той се задържа на ръце достатъчно, че да не я смачка под тежестта си. Тя трябваше да осъзнае мощта му и да копнее за повече. Обожаваше начина, по който тя се задъхваше изненадано, а ръцете ѝ се поколебаваха за миг, несигурна къде точно да ги постави. Прокарвайки влажна следа по шията ѝ, проследи всяка нейна извивка, която го очароваше. Леко като перце пръстите му докоснаха раменете, придвижиха се надолу, съблазняваха я, без да ѝ дадат това, от което се нуждаеше. Искаше тя да гори за него.

Когато ръката му най-последно завърши пътуването си надолу покрай гърдите ѝ, през бедрата ѝ до центъра на удоволствието ѝ, той я откри влажна и готова за него. Потапяйки един пръст в нея, тя бе толкова тясна, колкото бе очаквал. Вътрешността ѝ се стегна около него, карайки го почти да свърши. Наложил му се да впрегне всяка частица от волята, която притежаваше, за да не обладае на мига.

— Дишай, Лайза.

— Опитвам се — задъхано каза тя, извивайки се към него.

— Мислиш ли, че можеш да поемеш повече?

Повдигайки глава от възглавницата, тя изписка.

— Повече?

Смеейки се, той не можеше да си спомни последния път, в който толкова се е наслаждавал на любовната игра. Потърка клитора ѝ, и щом главата ѝ се отпусна отново на възглавницата, Улф пъхна още един пръст в нея. Възбуждайки я, той чакаше точния момент, в който да я вземе. Плиткото ѝ дишане, пръстите ѝ, които се забиваха в ръцете му, и тялото ѝ, движещо се срещу пръстите му, му подсказаха, че моментът е много близо.

— Това е, Лайза.

Тя прелетя над ръба, главата ѝ се отметна назад от удоволствие, устните ѝ се разтвориха и през тях се изтръгна дълъг стон на удоволствие. Бедрата ѝ стиснаха силно ръката му, когато оргазмът заля тялото ѝ. Той не я пусна, докато не изкопчи от нея всеки стон на удоволствие, който можа. Когато напрежението изчезна и бедрата ѝ се отпуснаха, той се настани между тях, отново разтваряйки ги широко. Докато гледаше нагоре към него, с натежали от удоволствие клепачи, все още потръпвайки от екстаза, той проникна в нея с един силен тласък, разкъсвайки с лекота бариерата, криеща моминството ѝ, а нейното изражение се промени от удоволствие на болка.

Изпод маската се показа една сълза. Той се мразеше заради дискомфорта, който ѝ причиняваше. Избърсвайки с палец сълзата, той прошепна, надявайки се да я успокои.

— Успокой се, скъпа. Най-лошото мина.

Тя кимна безмълвно. Макар да бе нетърпелив, той изчака. Когато примитивната част от него настояваше да се движи, той продължи да чака. За пръв път в живота си се интересуваше от нещо друго, а не само от удоволствието си, затова отказа да бърза.

Заклучвайки погледа му със своя, тя преглътна бавно и след това леко, любопитно, завъртя бедрата си.

— Точно така — окуражи я той, стискайки зъби. И продължи да чака.

Остави я този път тя да води. Само когато бъде напълно готова, щеше да поеме водеща роля. Макар да не знаеше много за девиците и Лайза да бе първата, с която спеше, осъзнаваше, че тя има нужда от време да се разтегне, да привикне с това да го усеща в себе си. Чак тогава той щеше да поеме нещата в свои ръце.

— Изглеждаш така, сякаш те боли — задъхано заяви тя.

— Блажена болка.

— Не разбирам. Обясни ми.

Нима тя наистина искаше точно сега той да говори? Единственото, което искаше той, бе да послуша дявола в себе си и да се погрижи за удоволствието си.

— Въздържам се, за да ти дам време... да се приспособиш, и това изисква почти целия ми самоконтрол.

— Помага ли, ако направя така? — повдигайки бедра, тя го пое по-дълбоко в себе си.

— Мамка му — простена той, а гласът му се прекърши, сякаш се задави с думите. Той умираше, а тя му се смееше. Всяка жена, чиято девственост току-що бе отнета и която можеше да се кикоти така, не би била толкова крехка, колкото смяташе той, и слава на бога. — Ти си вещица.

Пленявайки устата ѝ, той пое смеха ѝ в себе си. След това сграбчи здраво бедрата ѝ, и се плъзна в нея докрай. От гърлото ѝ започнаха да излизат стонове, но тя пое всеки негов тласък. Малките ѝ ръце се преместиха от раменете му надолу до голия му задник, ноктите ѝ оставяха червени драскотини по пътя си, притискайки го към себе си, докато от гърлото ѝ не се изтръгваха само протяжни стонове, които ехтяха в ушите му.

Сякаш инстинктивно, тя обви крака около кръста му, позволявайки му да проникне още по-дълбоко, изпрацайки го до портите на самия рай. Въздържайки се, той я издърпа нагоре и зацелува шията ѝ, карайки я да трепери. Когато тя се обви около него и от устните ѝ се отрониха първите викове на удоволствие, той се отдаде на оргазма си. И в това време за него не съществуваше нищо друго, освен красивата жена под него.

След като дишането ѝ се успокои, тя прошепна, сякаш на себе си.

— Защо някой ще мисли за Англия в момент като този?

Повдигайки се на един лакът, той се засмя.

— За какво говориш?

— Ами майка ми каза на сестра ми, преди да се омъжи, че в сватбената ѝ нощ трябва просто да лежи и да мисли за Англия.

— Наистина ли? И как, ако мога да попитам — той се претърколи от нея и плъзна пръсти по изстиващото ѝ тяло, — би могла да знаеш какво ѝ е казала.

Тя се изчерви чак до красивите си, втвърдени зърна.

— Може би малко съм подслушвала.

— Разбира се, че си. — Придърпа към себе си, имайки нужда да я усеща до тялото си. Хрумна му, че тя може би се нуждае от повече ласки, за разлика от другите жени, които са споделяли леглото му в миналото. Жени, чийто лица в момента дори не можеше да си спомни. Само тази жена бе от значение за него. Усещайки как отново се възбужда, той простена.

— Стой тук.

— Къде бих могла да отида? Мускулите ми отказват да работят.

Той се ухили. Това въобще не беше лошо.

В ъгъла на стаята имаше голям леген с вода и чисти кърпи. Отнасяйки ги при нея, той нежно отми следите от девствеността ѝ, полепнали по бедрата ѝ.

— Как ти звучи една баня?

— Като рай.

Улф прекоси стаята, спирайки за миг да наметне робата, която се топлеше на един стол, близо до камината. Отвари вратата и не бе никак изненадан да открие пред вратата иконома на къщата.

Преди Улф дори да успее да отвори уста, иконома каза.

— В стаята, съседна на тази, е подготвена вана, Ваша Светлост.

— Благодаря.

С поклон възрастния служител направи крачка назад към стената.

— Удоволствието е мое.

Влизайки в стаята, съседна на тяхната, през свързващата врата, Улф откри подготвената вана, от която се издигаше пара. Връщайки се в спалнята до леглото им, той вдигна Лайза на ръце.

— Спри! Прекалено тежка съм.

— Кой го казва?

— Всички казват, че съм доста килограми над нормата.

— Всички са глупаци. Ти си перфектна. — И той мислеше всяка една дума. Тази жена, беше перфектна... за него. Влизайки в банята, той я спусна във ваната. — Как се чувстваш?

Тя потъна във водата и въздъхна.

— Прекрасно, но и малко разранена.

— Дръпни се напред. — Когато тя изпълни нареждането му, Улф се усмихна и седна зад нея.

— Винаги ли споделяш банята на жената, след като си... знаеш...?

Макар да бе с гръб към него, по връхчетата на ушите ѝ той разбра, че се е изчервила.

— След като правя любов? Не, сега за пръв път споделям банята си с някой. — Той взе пешкира и сапуна, оставени до ваната, и започна да търка гърба ѝ.

— Не разбирам.

— И аз не разбирам напълно — призна той, плъзвайки сапуна по раменете ѝ.

Тя се заигра със сапунените балончета по повърхността на водата.

— Ти не си такъв, за какъвто те мисли обществото.

— Никой не е такъв, за какъвто го мислят хората. Ето например, теб те мислят за стара мома, но всъщност притежаваш такава вътрешна чувственост, че ме поставяш на колене пред себе си. И си много по-силна, отколкото самата ти мислиш.

— Не съм силна — поклати тя глава и докосна маската си, сякаш се боеше да не се свлече.

— Не си ли? Дойде тук и на бърза ръка ме постави на мястото ми, отстоявайки себе си, когато безпричинно се държах неуважително и умишлено бях груб. Посрещаше с готовност всеки мой тласък, докато бяхме в леглото... о, обичам, когато се изчервяваш така. — Той проследи с пръст извивките на ухото ѝ, избягвайки да докосва връзките на маската.

— Мразя да ви противореча, Ваша Светлост, но аз съм страхливка. Боя се дори да сваля маската си, макар вече да видяхте всеки милиметър от тялото ми.

Той докосна лениво рамото ѝ с устни.

— Истински се насладих на всеки милиметър, който видях и вкусих.

Измина почти цяла минута, преди тя да проговори отново.

— Боя се от почти всичко. Боя се от баща си, боя се да не остарее и да не бъда в тежест на семейството си, и съм тъжна, задето се боя да сваля маската си, защото така една вечер може да ме видиш на някой бал и да не знаеш коя съм.

— Нека те видя.

— Не мога, защото се боя и от това една вечер да ме видиш на някой бал и да знаеш коя съм. — Тя обви ръце около краката си и отпусна глава на коленете си. — Знам, че няма никакъв смисъл в думите ми.

— Лайза, не е нужно да ми даваш обяснения. — Той се изправи и взе една от кърпите на стола до ваната. — Ела, водата изстина. Нека те върнем в леглото.

— Ще дойдеш ли с мен?

Той мразеше несигурността в гласа ѝ и вътрешният му глас крещеше да я пхне в леглото и да бяга, бързо и силно, далеч от нея. Но сърцето му, чиято единствена функция до тази вечер бе да изпомпва кръвта му, нашепваше, че му остават само няколко часа, и че трябва да вземе от тях толкова много, колкото може. Ако се оженеше, а. Господ му бе свидетел, един ден трябваше да го стори, той искаше да има спомените от тази нощ.

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

Не се изненада да открие, че спалнята е почистена, чаршафите сменени, а завивките на леглото добре опънати до долу. Дрехите им бяха сгънати грижливо на стола, а на масичката ги чакаше поднос, пълен с храна. Персоналът бе доста експедитивен и тих, докато си вършеше работата.

Отнасяйки подноса до леглото, той откри много наслада в това да храни Лайза и тя да храни него. За жена, която само допреди час беше девица, Лайза се чувстваше доста комфортно в голотата си като порочна слагиня. Тя седеше със скръстени на леглото крака, носейки единствено маската си и той намери откровеността ѝ изненадващо освежаваща.

Допивайки втората си чаша с вино, тя попита.

— Е, ще правим ли... отново любов?

Поклащайки глава, той каза.

— Имайки предвид че си чисто гола, аз очевидно съм повече от готов да повторим, но ти имаш нужда от време да се възстановиш. Не мога да те взема отново и на сутринта да се погледна с чиста съвест в огледалото.

— Мислех, че си развратник.

— Не казвай на никой, но не съм.

— И все пак тази вечер ми говореше, че си член на клуб Хелфайър.

— Излъгах. — Виждайки изненадата, изписана на лицето ѝ, той едва не се задави с парчето сирене, което дъвчеше.

— Излъгал си? Но ти си херцог.

— Дори херцозите от време на време лъжат. Казах го, за да те изплаша. Любопитно ми беше дали ще избягаш. Виждаш ли, не те излъгах, като казах, че съм отегчен, и признавам, че от време на време обичам да играя игрички. — Очите ѝ се изпълниха със смесица от тревога и болка. Той напълно осъзнаваше, че егоистичните му постъпки са виновни за това. — Не си играя с теб в момента.

Тя отхапа от вечерята си и кимна, отказвайки да срещне погледа му. Макар да бе толкова силна, вътрешно имаше нежна природа. Налагаше ѝ се да бъде силна заради живота, който живееше. Хората вярваха, че не ѝ пука за това, което мислят за нея. Като поставена на рафта стара мома тя се бе научила да показва пред света, че не я е грижа дали е омъжена, или не, и че има много по-важни неща за вършене. За пръв път той съзря несправедливостта в цялата тази ситуация.

Избутвайки храната настрана, той се приближи до нея и обхвана с пръсти брадичката ѝ.

— Лайза, погледни ме. — Искаше тя го гледа в очите, докато ѝ говори. — Никога повече няма да си играя с емоциите ти. Обещавам ти го.

В следващия миг плени отново устните ѝ, настоявайки да ги разтвори и да приеме съжалението и истината в думите му. Тя не се възпротиви, и когато другата му ръка обхвана гърдата ѝ, тя въздъхна и посрещна с радост целувката му.

— Съжالياвам, че те нараних — прошепна той срещу устните ѝ.

— Държах се глупаво... твърде чувствително.

— Караш ме да желая неща, които никога преди не съм искал. — Извъртайки се, за да подпре гърба си на меката табла на леглото, Улф повдигна Лайза, притискайки я в обятията си, а тя се облегна на гърдите му без колебание. — Искам да те защитавам. Още докато растях, ме учеха, че трябва да се грижа за жените. И макар да знам, че можеш сама да се грижиш за себе си, искам аз да го правя.

— Иска ми се животът да беше различен — каза тя и тишината изпълни стаята.

Какво повече би могъл да каже? Той помилва гърба ѝ, вплете пръсти в косата ѝ, като внимаваше да не развърже маската, и усети, че тя е заспала спокойно в прегръдките му.

Няколкото часа, оставащи от вечерта, изтекоха прекалено бързо и когато на вратата се почука тихо, давайки на Улф да разбере, че времето им заедно е изтекло, той се изправи пред проблема, както бе правил винаги... директно. Внимателно остави Лайза да легне настрани и забеляза, че маската ѝ се е развързала. Но колкото и да му се искаше да види лицето ѝ, повече желаше тя да му вярва. Без да погледне към нея, той завърза панделката на маската и стана от леглото.

Щом се облече, той целуна нежно бузата ѝ.

— Скъпа, време е да тръгваш. Каретата ти те чака.

Тя отвори очи и му се усмихна, преди да вдигне ръка, за да провери маската си.

— Благодаря ти, че не си я свалил — прошепна тя.

— Искаше ми се. — Той отиде до камината, за да сложи дърва в огъня. — Ела, нямаш много време, а каретата ти вече те чака. Прислугата в дома ти ще се събуди до час.

След като ѝ помогна да се облече, той я изпрати до вратата на спалнята. Това бе тяхното царство и тя знаеше, че след тази нощ повече няма да го има в живота си. Но той планираше или поне се надяваше, че когато останат разделени за кратко време, тя ще промени решението си.

Той измъкна картичка от джоба на панталона си, а след това посегна към копчетата за ръкавели, които бе оставил на масичката.

— Ако някога ти потрябвам, покажи това на иконома ми и той ще те приеме. Ще дойда при теб на секундата.

Тя поклати глава.

— Не мога да ги взема. — Нима в очите ѝ имаше сълзи? Маската им пречеше да се пролеят и той не бе напълно сигурен.

— Моля те... ще се чувствам по-добре, ако знам, че би могла да се добереш до мен, въпреки защитнически настроеността ми персонал. Картичката ми и копчетата ще са гаранция за това. Взех мерки, но все пак може да има последици след нощта, която прекарахме заедно.

— Имаш предвид дете?

— Да.

Той погледна към стомаха ѝ и част от него искаше да не се бе отдръпнал, преди оргазма да го връхлети. Но така нямаше да постави само нея в капан, но и себе си. Той сложи картичката и копчетата в дланта ѝ, и затваряйки я, се наведе, за да целуне устните ѝ.

— Винаги бих ти се притекъл на помощ.

— Благодаря ти за прекрасната нощ — каза тя.

— За мен, както вече знаете, милейди, беше истинско удоволствие.

Излизайки през вратата, тя се обърна, направи реверанс и сведе глава.

— Ваша Светлост — каза тихо и изчезна надолу по коридора, оставяйки го да се бори със силното си желание да я последва.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Три седмици по-късно

— Ваша Светлост, Негова Светлост е тук — обяви икономът на майка му, докато Улф влизаше в дневната на майка си в три часа след следобед.

— Майко — поздравя я той и я целуна по бузата.

— Какво води при мен любимия ми син в един мрачен ден? — попита тя, махвайки към прозореца, по който барабанеше следобедния дъжд.

Улф седна на дивана срещу майка си и я изчака да поръча на прислугата чай и храна.

— Първо, аз съм единственият ти син, и второ, имам ли нужда от причина, за да посетя обичната си майка?

— Познавам те прекалено добре. Тази седмица парламента заседава за последно този сезон, а ти си напуснал мястото си, за да дойдеш да ме видиш. Какво има?

— Наистина, майко — отвърна той, — винаги си толкова скептична.

— Каквато майката, такъв и синът.

Той прочисти гърлото си.

— Искам да те помоля за услуга.

Проницателният ѝ поглед срещна неговия.

— Цялата съм в слух, мили мой.

— Имам нужда да организираш бал.

Ако беше възможно да повдигне повече веждите си, сега щяха да стигат до линията на косата ѝ.

— Бал, казваш? Възнамеряваш ли да присъстваш?

— Е, ще е нелепо да те моля да организираш бал и да не се появя.

— Кого искаш да поканим и кога искаш да се проведе балът?

Той се ухили. Майка му не можеше да устои на изкушението да организира бал.

— Обществото. Този уикенд.

Майка му скочи на крака.

— Всички? Този уикенд? Имаш предвид след пет дни?

— Да, всички членове на висшето общество, след пет дни. —
Усмивката му се разшири.

— Предполагам, че имаш на ум и конкретната тема на бала? —
попита тя, сядайки отново на дивана.

— Маскарад.

— Улф, да не си си изгубил ума? Какво става? Да не би да
плануваш да откраднеш кралските бижута, или нещо подобно?

Драма, твоето име е майка.

— Не, нямам намерение да правя нищо подобно. Можеш ли да го
направиш?

— Разбира се, че мога — изсумтя тя, сякаш я бе обидил, че това,
което е измислил, няма да е по силите ѝ. — Е, кажи ми... коя е тя?

Без да си прави труда да отрича, той каза.

— Не знам името ѝ. Имам предвид истинското ѝ име. Как
разбра?

— Най-желаният херцог на сезона, или трябва да кажа на
последните пет сезона, се съгласява да присъства на повече балове и
събития през последните две седмици, отколкото през целия си живот.
Повярвай ми, когато ти казвам, че хората говорят. — Една
прислужница с поднос застана на вратата на стаята, затова майка му се
изправи и затръшна вратата пред лицето ѝ. — Какво имаш предвид с
това, че не знаеш името ѝ.

— Срецнах я преди няколко седмици, но тя носеше маска.

— Интересно... — Майка му потупа брадичката си. — Сигурен
ли си, че тя ще дойде на този бал?

— Надявам се, че няма да успее да устои.

— И ако я откриеш, какви са плановете ти?

— Планирам да я направя своя херцогиня и да заживеем
щастливо.

Усмивката на майка му сякаш огря стаята.

— Ето това е идея, на която не мога да устоя. Отиди помогни на
горкото момиче в коридора с подноса, който носи, и ѝ кажи да повика
секретарката ми. Освен това те съветвам да изпратиш тук целия

персонал на дома си, за да помогне. Ще ни трябва чудо, за да успеем да организираме всичко на време.

* * *

Лайза огледа балната зала толкова добре, колкото успя. Улф беше поне с една глава по-висок от всички останали мъже и затова тя се надяваше, че ще успее да го открие по-лесно. Не вярваше, че е възможно в залата да успее да влезе дори още един гост. Тази и съседната зала бяха пълни с хора, а много гости изпълваха и градините навън. Да нарече партито навалица, би било меко казано. И все още тя се чудеше как бе намерила сили да дойде. Макар вътрешно да подозираше истината. Имаше нужда от отговор на въпроса, който се блъскаше в ума ѝ. Искаше, не, трябваше да знае дали Улф ще я разпознае. Дали щеше да я търси, и ако да, дали ще успее да я открие? А най-големият въпрос бе колко далече би стигнала тя, за да бъде отново с него?

През първите няколко седмици след нощта, прекарана с Улф, тя се бе крила в имението на сестра си извън Лондон. Но човек има лимит за това колко време може да слуша каква тежест е за всички останали, преди да сложи край и да си тръгне. Две седмици бяха напълно достатъчни. Леля ѝ не ѝ каза „нали ти казах“, но това бе без значение. Студеното време не бе най-добрата причина да се върне обратно в града, но не я бе грижа. Когато получи поканата за маскарада и леля ѝ обяви „Няма да пропуснем това за нищо на света!“, Лайза дори не помисли да спори.

И ето я сега тук, в края на дансинга, надявайки се да успее да зърне своя херцог, докато се чудеше какво ли щеше да помисли леля ѝ за решението на Лайза да стане любовница на херцога. Разбира се, ако той приемеше предложението ѝ. Тя знаеше как ще реагира семейството ѝ, но тъй като те по начало си я третираха като чужд човек, вече не я бе грижа. Но мнението на леля ѝ бе важно за нея. Обвивайки пръсти около маншета, който бе преправила на колие, Лайза се молеше да има сили да последва сърцето си.

Десетте минути станаха двадесет, а двадесетте се превърнаха в час и тя вече започваше да мисли, че няма да успее да го види. Докато

минутите се нижеха една след друга, с всеки акорд на започващ танц, тя губеше частица от увереността си. Никой не я бе поканил на танц, но тя и не го бе очаквала, тъй като знаеше къде ѝ е мястото. Дори когато носеше маска, никой не искаше да я опознае.

Влизайки в тълпата, за да заеме мястото, което ѝ се полагаше в обществото, тя замръзна, когато усети две ръце да се обвиват около кръста ѝ. Изпълни я надежда, примесена със страх. Тя чакаше, тъй като силните ръце, които я държаха, ѝ пречеха да се обърне.

— Кажи ми, че не ме обичаш, и ще те оставя, никога повече няма да те безпокоя. — Топлият дъх, докосващ ухото ѝ, изпрати тръпка надолу по гръбнака ѝ.

Тя поклати глава, и когато той я пусна, Лайза се обърна, откривайки, че Улф е много по-близо до нея, отколкото бе очаквала. Срещайки красивите сини очи, които би познала навсякъде, тя каза.

— Не мога да кажа такова нещо.

— Слава на бога — изръмжа Улф, хвана ръката ѝ и я задърпа през тълпата, докато открие празна стая. Той махна маската, която носеше и плени устните ѝ. Коленете ѝ се огънаха, заплашвайки да я предадат, но силните му ръце я държаха здраво. — Липсваше ми.

— И ти ми липсваше — въздъхна тя, усещайки аромата на бренди и свежото ухание на ризата му.

— Къде беше? Посетих всеки бал, който се организираше в града през последните три седмици.

Поглеждайки нагоре към него, тя не успя да скрие шока си.

— Наистина ли? Но ти никога не посещавах баловете, освен тези, организирани от семейството ти.

— Именно.

— В началото бях извън града.

Пръстите му проследиха контурите на скулата ѝ.

— Това обяснява всичко.

Тя посегна зад тила си, като развърза огърлицата си и я постави в ръката му.

— Каза, че ако имам нужда от нещо, да те уведомя.

— Каквото и да е.

— Имам нужда от теб. Искам да съм твоя.

— Как ме искаш?

Тя сведе брадичка и вдиша дълбоко.

— По всеки начин, по който ме пожелаеш. Ще бъде твоя любовница, ако това е единственият начин да бъдем заедно. Обичам те, Улф, и вътрешно умирах всеки миг, в който бях далеч от теб.

— Шшт... — Постави пръст на устните й. — Нямам нужда от любовница, Лайза.

— О! Аз просто си помислих... — Изпълни я дълбок срам, и откъсвайки се от прегръдките му, тя забърза към вратата.

— Лайза, чакай. — Той улови лакътя й и я дръпна към себе си.

— Чела съм прекалено много романи. Аз съм глупачка.

— Лайза, не те искам като своя любовница. Искам те като своя херцогиня.

Тя замръзна, убедена, че не го е чула добре.

— Не можеш.

— Уверявам те, че мога. — Той падна пред нея на едно коляно. — Обичам те.

— Но ти не си виждал лицето ми и не съм ти казала истинското си име. — Тя коленичи на пода до него — Не ме познаваш.

— Напротив. През тази първа нощ на запознанството ми с теб говорихме повече, отколкото съм говорил с всички други жени взети заедно. — Той я целуна отново.

Тя замълча за миг, преди да каже.

— Баща ми е виконт Ръдърфорд.

— Срещал съм баща ти — изсумтя леко Улф, но в погледа му се четеше презрение.

— Именно. Той не е харесван от никой, а аз съм му дъщеря. — Със сигурност Улф вече нямаше да я иска за своя херцогиня.

— Кой е баща ти, не променя чувствата ми към теб, Лайза! — Пръстите му помилваха крайчеца на маската й. — Коя си ти, Лайза?

— Елизабет Хамилтън. Живея с леля си, лейди Клариса Тръмбли.

— Лиса. Така ли те нарича леля ти?

— Да. — Вдигайки лице към него, тя изчака да развърже връзките и да свали маската й. Дори след като я бе помолил да се омъжи за него, той чакаше позволенията й, уважавайки желанието й да остане анонимна. Това само по себе си бе достатъчно да удвои любовта й към него. След като му кимна, тя затвори очи, изчакайки го да свали дантелената маска от лицето й. Той не каза нищо толкова

дълго, че тя се изплаши да не би да я е оставил. Отваряйки отново очите си, тя го видя да я гледа с толкова любов и обожание, че едва не се разплака.

— Познавам те. Винаги съм мислил, че си красива. Знам, че не ми вярваш, но си спомням, че носеше наситено зелена рокля от кадифе на празничния бал на чичо ми миналата година. Цяла нощ не размени с никой нито дума, просто стоеше в ъгъла с книгата си и напускаше онова място, само когато леля ти те помолеше за питие.

— Ти ме помниш? Как би могъл?

— Да, помня те. Омъжи се за мен, Лайза.

Сърцето ѝ преливаше от любов към него.

— Да.

Обгръщайки я силно с ръце, той я целуна по косата.

— Слава богу.

Вратата се отвори рязко и в стаята влезе майка му, следвана от лейди Тръмбли и слугата, който Улф бе поставил пред вратата, за да им осигури уединение.

— Е, изглежда тя е напълно компрометирана — обяви майка му на всеослушание с огромна доза задоволство в гласа.

Улф въздъхна и се изправи на крака, вдигайки и Лайза със себе си.

— Майко, тя каза „да“.

— Разбира се, че ще се съгласи, но исках да се подсигурия. Добре дошла в семейството ни, Лайза. — Връщайки се до вратата, майка му се усмихна. — Добър избор си направил, Улф. Когато те видях да излизаш от залата, влачейки Лиса след себе си, трябваше да се уверя, че ще остане при нас. Толкова млади деца тези дни нямат собствен мозък в главата си. Впечатлена съм, Улф. Подценявах уменията ти да си намериш идеалната съпруга.

Плачейки от щастие, лейди Тръмбли прегърна Лайза, преди да последва майката на Улф навън от стаята. Преди вратата да се затвори зад тях, Лайза и Улф чуха, че двете жени започнаха да обсъждат сватбените планове.

— Ще обявим ли годежа си? — попита Улф, когато двамата останаха насаме.

Все още неспособна да осмисли всичко, Лайза кимна, страхувайки се, че ако проговори, балончето, изпълнено с щастие, в

което се намираше, може да се спуска. Но когато бъдещият ѝ съпруг обви ръце около нея, изпълвайки я с любов и сила, тя знаеше, че ще бъдат заедно завинаги.

— Случайно да си бременна? — попита той. Гледайки в красивите му очи, тя поклати глава. — Е, това е нещо, за което ще се погрижим през сватбената ни нощ.

Преплели пръстите на ръцете си, тя му позволи да я отведе обратно в балната зала. И макар до скоро да беше стара мома, сега никой нямаше да отрече, че вече е негова. Той изрази привързаността си към нея пред погледите на цялото общество. Ако не бе компрометирана още когато майка му и леля ѝ ги завариха по-рано в стаята, то сега определено щеше да бъде след целувката, която споделиха, и за която цялото висше общество щеше да коментира, че никога не са виждали такава любов.

Когато вълнението спадна и всички, които до скоро я бяха отбягвали, се изредиха да ѝ честитят, Улф я завлече през едно скрито стълбище до огромна, декорирана по мъжки спалня. Притискайки я в обятията си, той прошепна до шията ѝ, точно на местенцето, което щеше да я възбуди най-силно.

— Реших, че ни трябва малко практика преди сватбената ни нощ.

Когато Улф я положи на леглото, Лайза си помисли, че това наистина е една много добра идея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.